

Arrest

nr. 206 500 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 augustus 2015 en heeft op 24 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 13 mei 2016 (hierna: CGVS 1), 10 juni 2016 (hierna: CGVS 2), 17 oktober 2016 (hierna: CGVS 3) en 5 januari 2017 (hierna: CGVS 4) gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 4 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u sjiitisch moslim en Arabier. U bent afkomstig uit de wijk Hay Uhr, Bagdad. U woonde daar samen met uw vader A. J. M., uw moeder S. K. M., uw broer M. en zijn gezin, uw broer D., uw echtgenote S. F. K. en uw kinderen, H., geboren 20.07.2012 en A., geboren 11.03.2015. In 2009 en 2010 werkte u enige tijd voor de Amerikanen als chef van een team arbeiders die de straten moesten schoonmaken – later bleek dat ze zochten naar bembommen. In januari of februari 2011 werd u op straat aangevallen door leden van het El Mehdileger. U werd vanachter in een auto gestoken, geschopt en beledigd. U werd ervan beschuldigd een tolk voor de Amerikanen te zijn geweest. U kon ontsnappen doordat u bewusteloos was en men u in een vuilniscontainer gooide. Later vond uw familie u in een ziekenhuis, ze betaalden 20.000 euro losgeld. Na uw vrijlating dook u onder in de provincie Misan en na zeven maanden keerde u terug naar Bagdad. Uw vader was gemeenteraadslid in het district Adhamiya. Hij was voorzitter van de veiligheidscommissie en lid van de integriteitscommissie. In 2015 werd een inspectiecommissie opgericht om onderzoek te doen naar fraude. De commissie was verantwoordelijk voor inspecties in Rasafah: banken, de Al Shaab-wijk, de Jamillah-wijk en de Al Talbiyah-wijk. Er waren acht of negen personen in de commissie, waarvan uw vader de voorzitter was. Het onderzoek bracht verschillende vormen van fraude aan het licht onder meer in de vorm van vervalste contracten en gestolen bedragen, in het bijzonder in de wijk Al Shaab. Uw vader diende een rapport in bij de commissie van de provinciale raad en bij de parlementaire integriteitscommissie. Op 16 juni 2015 moest hij bij de provinciale commissie van Bagdad het rapport gaan toelichten. Ten gevolge van zijn verklaringen, werd de voorzitter van de gemeente Al Shaab gearresteerd. Op 20 juni 2015, tussen vier en vijf uur 's middags, lag u in uw kamer te slapen toen u plots een regen van kogels en een ontploffing hoorde. De ramen braken, de muren waren vol kogels, en plots zag u uw vader bebloed op de grond liggen. Ongeveer vijftien minuten later legde u uw vader in de pick-up truck van uw burens en bracht hem samen met Mustafa en uw burens, twee van hen waren politieagent, naar het ziekenhuis. Dezelfde avond werd zijn been geamputeerd. Ongeveer twaalf dagen later werd uw vader ontslagen uit het ziekenhuis, en trok ook hij in bij uw oom Abbas, waar de rest van uw familie al verbleef sinds de aanval op 20 juni 2015. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis begon uw vader dreig telefoons te krijgen. Men dreigde ermee dat ze hem en zijn familie te pakken zouden krijgen, als uw vader het rapport niet introk zodat de voorzitter van Al Shaab vrij kon komen. Uzelf ging na het einde van de Ramadan (17 juli 2015) nog enkele dagen werken, maar besloot dan toch dat het te gevaarlijk was. Uiteindelijk besloten u en uw broers om het land te verlaten. Op 9 augustus 2015 bent u samen naar Erbil gevlogen. Van Erbil reisde u verder naar Ankara en dan naar Izmir. U raakte gescheiden van uw broers en, nadat u per boot in Griekenland was aangekomen, kwamen zij niet aan. Later bleek dat ze waren gearresteerd in Turkije en enkele dagen vastzaten. Uw broers verblijven sindsdien in Turkije. Na aankomst in Griekenland reisde u verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam op 22 augustus 2015 aan in België en vroeg op 24 augustus 2015 asiel aan. Ongeveer anderhalve maand voor uw gehoor op 5 januari 2017 vertrokken uw ouders eveneens naar Turkije. Ongeveer een maand voor hetzelfde gehoor zijn u en uw echtgenote officieel gescheiden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van de badge van uw vader van de district council Al Adhamiya, een kopie van de badge van uw vader van Baghdad Provincial Council, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van uw paspoort, kopies van de woonstkaart, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader, kopies van de identiteitskaarten van uw vrouw en uw zoon H., een kopie van een geboortecertificaat van uw zoon A., kopies van twee versies van het rapport van de commissie van uw vader, een aangifte bij de politie van de aanval op uw huis, verschillende foto's van uw vader en uw medisch dossier van België. Enkele juridische en medische documenten met betrekking tot uw vader zouden verloren zijn gegaan bij uw verhuis van het open centrum in Broechem naar het gesloten centrum in Brugge.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze werd aangetast door de bedrieglijke verklaringen die u aflegde met betrekking tot de verdwijning van uw broers en het contact dat u had met uw broers en uw vader. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U verklaarde tijdens het eerste en tweede gehoor dat u van uw broers gescheiden raakte bij het vertrek van Turkije naar Griekenland op 11 augustus 2015, en dat u sindsdien niets meer van hen hoorde (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 20). Bij het derde gehoor verklaarde u dat uw nonkel u ongeveer een maand eerder liet weten dat uw broers boven water waren gekomen, dat ze waren opgepakt door de grenspolitie en enkele dagen hadden vastgezet maar dat ze daarna vrij in Turkije verbleven (CGVS III, p. 2-3). Dit herhaalde u tijdens het vierde gehoor (CGVS IV, p. 4-6). Toen u erop werd gewezen dat uit uw activiteiten op Facebook en die van uw broers bleek dat u sinds uw vertrek uit Irak voortdurend contact had gehouden met elkaar, ontkende u dit en gaf u aan dat het misschien de vrouw van uw broer was die reageerde op uw posts (CGVS IV, p. 10). Pas na overleg met uw advocaat gaf u toe dat u niet de waarheid had gesproken. U verklaarde dat uw broers weliswaar enkele dagen hadden vastgezet in Turkije, maar u daarna contact met hen had (CGVS IV, p. 11). Voor het overige vertelde u naar eigen zeggen wel de waarheid (CGVS IV, p. 11). Toen u vervolgens werd gewezen op het frequente contact met uw vader, waarvan u eerder had gezegd dat het erg sporadisch was en enkel via uw oom (CGVS I, p. 5, 6, CGVS III, p. 4, 8), omdat uw ouders geen internetverbinding hebben (CGVS III, p. 4), voegde u toe dat u ook daarover had gelogen (CGVS IV, p. 12). Er dient echter te worden opgemerkt dat de facebookpagina's van u en uw gezinsleden aanleiding geven tot additionele twijfel met betrekking tot uw relaas. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat uit de profielen van uw broers nergens blijkt dat zij Irak zouden hebben verlaten. Volgens uw verklaringen betroffen het oude profielen en hebben uw broers allebei inmiddels een nieuw profiel (CGVS IV, p. 4, 8-9), maar uit het feit dat uw beide broers erg regelmatig op hun eigen profiel posten en reageren op uw posts blijkt dat de profielen onder hun eigen naam nog zeer actief zijn. D. plaatst daarenboven voortdurend foto's van zichzelf in militair uniform, en uw verklaring dat deze foto's allemaal stammen uit de twee of drie maanden dat hij soldaat was in 2014 (CGVS IV, p. 7, 12) is weinig aannemelijk. Bovendien plaatste hij 9 september 2015 een foto van zichzelf bij een bezoek aan het schrijn van Musa ibn Jafar al Kazim dat zich bevindt in Al Kadhimiya, Bagdad, hetgeen erop wijst dat hij zich toen in Bagdad bevond, en op 8 augustus 2015 – de dag waarop jullie zouden zijn vertrokken – enkele foto's van uw nichtje. Op 13 augustus 2015 – 2 dagen nadat u uit Turkije vertrok en uw broers zou zijn verloren – plaatste hij daarenboven opnieuw een foto, hoewel hij volgens uw verklaringen enkele dagen werd opgesloten in Turkije (CGVS IV, p. 11). Tot slot dient in dit kader te worden verwezen naar enkele foto's van uw kinderen, de kinderen van M. en D. Deze foto's, die te zien aan de achtergrond in dezelfde tuin werden getrokken, werden op verschillende momenten tussen april 2016 en oktober 2016 geplaatst op de facebookpagina's van u, uw broers en uw vader. Volgens uw verklaringen – nadat u een foto van D. met één van de kinderen had gezien – werden deze foto's gemaakt toen uw familie zich in Erbil bevond voor een medische behandeling van uw vader (CGVS IV, p. 11, 22-23). Ook D. zou toen naar Erbil zijn gereisd. Naast het feit dat u voor deze reis naar en behandeling in Erbil geen begin van bewijs heeft voorgelegd, wordt opgemerkt dat u eerder – voordat u de foto van D. had gezien – had verklaard dat noch D., noch Mustafa sinds jullie vertrek naar Irak was teruggekeerd (CGVS IV, p. 7). Het lijkt er dan ook sterk op dat u volhardt in uw poging om het Commissariaat-generaal te misleiden wat betreft de situatie van uw familie, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familie daadwerkelijk een ernstige vrees koesteren. Zo is het opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u tot viermaal toe werd uitgenodigd voor een gehoor en u regelmatig contact had met uw vader, niet bij uw vader te rade ging om extra informatie te bekomen met betrekking tot de fraudezaak die hij aan het licht bracht, de bedreigingen die hij hieromtrent ontving, en het lot van zijn collega's. Telkenmale antwoordde u dat u van de details niet op de hoogte was, dat deze zaken aan uw vader moesten worden gevraagd (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 5-9, 12-13, CGVS III, p. 5-6). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, antwoordde u dat u niet wist wat u hem zou moeten vragen. Dit kan geenszins overtuigen, te meer daar u aan het einde van het laatste gehoor duidelijk werd opgesomd welke vragen u uw vader kon stellen en dat u zijn antwoorden schriftelijk aan het Commissariaat-generaal kon bezorgen (CGVS IV, p. 23-24),

maar dat u hier geen gevolg aan heeft gegeven. Dat u zich over bovenstaande zaken niet beter geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door sjjiitische milities, getuigt van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat het het werk van uw vader betreft, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers precies zijn werk dat de aanleiding heeft gevormd voor de door u aangehaalde vervolging van uw familie. Overigens dient te worden gewezen op een opvallende tegenstrijdigheid in de antwoorden die u wel kon geven. Wat het lot van de collega's van uw vader betreft, verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat Mohammed, de ondervoorzitter van de commissie die het rapport opstelde, een dag of twee na het incident van uw vader werd vermoord (CGVS I, p. 15). Bij het vierde gehoor verklaarde u echter dat de moord op Mohammed gebeurde twee of drie dagen vóór het incident van uw vader (CGVS IV, p. 19). Daarenboven wordt opgemerkt dat, hoewel het uw vader is die in de eerste plaats wordt geïdendeerd, hij pas meer dan een jaar na u en uw broers het land verliet. Zelfs na zijn behandeling in Erbil zou hij zijn teruggekeerd naar Bagdad (CGVS IV, p. 23). Dat hij intussen wel in Turkije zou verblijven, en dat ook uw broers zich daar zouden bevinden, heeft u bovendien op geen enkele manier aangetoond – ondanks de uitdrukkelijke vraag tijdens uw laatste gehoor. Medische en juridische documenten die uw nonkel u zou hebben bezorgd en die u zou zijn verloren bij uw verhuis naar het gesloten centrum van Brugge heeft u evenmin ingediend (CGVS IV, p. 15-16, 23-24). Zelfs de beschieting van uw huis heeft u op geen enkele manier aangetoond. U diende weliswaar een rapport van de politie in over dit incident, maar het betreft hier slechts een kopie van het document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat nagemaakte versies van dergelijke documenten op eenvoudige wijze kunnen worden bekomen. De foto's die u zou hebben ontvangen van uw huis heeft u, ondanks de vraag van het Commissariaat-generaal, niet neergelegd (CGVS IV, p. 24). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u niet afdoende heeft aangetoond dat uw vader daadwerkelijk omwille van zijn werk en het corruptierapport dat hij indiende zou zijn geïdendeerd door sjjiitische milities. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken dat ook u hierdoor zou worden geïdendeerd.

Aangaande uw verklaringen dat u in januari of februari 2011 zou zijn ontvoerd door leden van het El Mehdi leger (CGVS I, p. 19, CGVS II, p. 15-19), dient te worden opgemerkt dat het hier feiten betreft van meer dan vier jaar voor uw vertrek uit Irak, die dan ook bezwaarlijk als uw directe vluchtaanleiding kunnen worden beschouwd. Vlak na uw vrijlating zou u weliswaar zijn gevlucht, maar zeven maanden later keerde u terug naar Bagdad, waar u vervolgens nog vier jaar in uw ouderlijk huis verbleef zonder opnieuw door uw belagers te worden lastiggevallen (CGVS II, p. 19). U heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u op heden nog risico loopt om door het El Mehdi-leger te worden vervolgd omwille van uw werk voor de Amerikanen. Overigens heeft u geen enkel begin van bewijs neergelegd van dit werk dat u voor de Amerikanen zou hebben gedaan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan enkel worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en u dus ook niet heeft kunnen aantonen dat u gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, de kopie van uw paspoort, kopies van de woonstkaart, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader, kopies van de identiteitskaarten van uw vrouw en uw zoon H., en de kopie van een geboortecertificaat van uw zoon A. bevestigen slechts uw identiteit en die van uw gezin, die hier niet ter discussie staan. De kopie van de badge van uw vader van de district council Al Adhamiya en de kopie van de badge van uw vader van Baghdad Provincial Council bevestigen de publieke functies, die hier an sich evenmin in twijfel worden getrokken. Wat de kopies van twee versies van het rapport van de commissie van uw vader betreft wordt in de eerste plaats opgemerkt dat het bestaan van deze rapporten geen bewijs is van de kwalijke gevolgen die ze volgens uw verklaringen zouden hebben gehad, en anderzijds dat de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. De aangifte bij de politie van de aanval op uw huis heeft, zoals hierboven reeds aangehaald, geen enkele bewijswaarde. De verschillende foto's van uw vader kunnen geen uitsluitend geven wat betreft het moment en de reden dat hij zijn onderbeen is verloren. Hoe dan ook kunnen documenten slechts als bewijs gelden voor zover zij kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen

hier niet het geval is. Uw medisch dossier van België heeft geen enkele invloed op de beoordeling uw asielaanvraag aangezien hieruit niet kan worden besloten wat de oorzaak is van uw medische problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict

beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger,

de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de volgende middelen aan:

"Eerste grief: een schending aan van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 et 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de "schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout" alsook de schending "van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoeker nopens de verdwijning van zijn broers en het contact met zijn broers/vader, bedrieglijke verklaringen aflegde. Verzoeker gaf de nodige uitleg en hem kan het niet kwalijk genomen worden dat hij m.b.t. gebeurtenissen t.a.v. zijn vader en broers niet voor elk feit een verklaring kan geven.

Daarnaast kunnen vragen gesteld worden bij de overweging in de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat verzoeker niet de nodige stappen ondernam om vanwege zijn vader bijkomende informatie over de fraudezaak te bekomen. Men hield er onvoldoende rekening mee dat het allesbehalve evident is om bij een getraumatiseerd familielid doorgedreven vragen te stellen.

Tenslotte dient opgemerkt dat het verzoeker alle mogelijke documenten waarover hij beschikt, voorlegde. Hierbij dient benadrukt dat hij buiten zijn wil om medische en juridische documenten dewelke zijn oom bezorgde, bij zijn verhuis naar het gesloten centrum in BRUGGE verloor.

Verzoeker beschikte aldus wel degelijk over bepaalde documenten. Dat hij in het licht hiervan voor overige documenten slechts een kopij kan voorleggen, kan hem niet ten kwade worden geduid.

Er werd derhalve ten onrechte gesteld dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De bewijslast dewelke op verzoeker als asielzoeker rust gaat niet zo ver dat de gevreesde schade ook daadwerkelijk zal plaats vinden. Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten schade volstaat en wordt door verzoeker ook aannemelijk gemaakt.

Tweede grief: een schending van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet door de actuele situatie in de regio te negeren een de toename van willekeurig geweld tegen burgers af te doen als een 'fait divers'.

Men heeft in de bestreden beslissing een theoretische uiteenzetting nopens het geweld gepleegd in en rond BAGDAD waarbij men het geweld in twee categorieën onder brengt, nl. terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen/ontvoeringen/moorden anderzijds.

Hierbij verwijst men vooreerst naar het advies 'UNHCR Position on Returns to Iraq van november 2016. Voormeld advies is in algemene termen opgesteld en, gelet op de blijvende toename van geweld in BAGDAD, achterhaald en ontoereikend.

Daarnaast wordt verwezen naar de COI Focus "IRAK: De veiligheidssituatie in BAGDAD" waarbij men uitdrukkelijk erkent dat het geweld in 2016 toenam. De toename van geweld zette zich in 2017 verder. Ook voormeld rapport is inmiddels door de actualiteit achterhaald.

De terreuraanslagen worden gepleegd door de Islamitische Staat en zijn voornamelijk op sjitische burgers gericht.

In de bestreden beslissing werd trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat het aantal zware aanslagen in de periode van april tot augustus 2016 in BAGDAD toenam. Het willekeurig geweld nam sindsdien niet af, wel integendeel! (stuk 3 verzoeker)

Vorig jaar in juli 2016 vond er tijdens de ramadan eveneens een aanslag in BAGDAD plaats waarbij uiteindelijk, door de branden volgend op de ontploffing, honderden mensen stierven.

Eind december 2016 hadden er twee aanslagen plaats in het centrum van BAGDAD.

Ook begin januari 2017 was er een bloedige aanslag in een drukke sjitische wijk van BAGDAD. Februari 2017 werd eveneens getekend door diverse aanslagen. Eind mei 2017 werden door IS in BAGDAD nog twee aanslagen gepleegd op sjieten.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat aanslagen door IS in BAGDAD voornamelijk op sjitische burgers gericht is. Dat een groot deel van het geweld in de provincie BAGDAD doelgericht is, is derhalve incorrect.

Het weze duidelijk dat er in IRAK, incl. in BAGDAD zelf, wel degelijk sprake is van een gewapend conflict en verzoeker als sjitische burger een daadwerkelijk en reëel risico loopt slachtoffer van willekeurig geweld te zijn.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat reizen naar IRAK vanuit EUROPA in zijn geheel wordt afgeraden en er thans ook voor BAGDAD gewezen wordt de verslechterde situatie (<https://www.nederlandwereldwijd.nl/reizen/reisadviezen/irak>), wat een duidelijk aantoonde dat het in het volledige land voor éénieder onveilig is.

Uit het voormelde blijkt dat er geen grondige analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in BAGDAD in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet, terwijl dit wel vereist is.

Besluit: Verzoeker volhardt dan ook in zijn standpunt dat hij als vluchteling dient te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming toegekend moet worden in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

In een zulke context, dient het uiteindelijk doeleinde van de asielprocedure niet uit het oog verloren te worden, en indien het relaas samenhangend en verzoeker in grote lijnen geloofwaardig beschouwd kan worden, hem het statuut erkend dient te worden of in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toegekend te worden."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker verscheidene persberichten toe van www.deredactie.be met betrekking tot aanslagen in Bagdad van november 2016 tot mei 2017.

Met een schrijven van 21 december 2017 legt verzoeker bijkomende stukken neer, waaronder stukken opgesteld in het Arabisch en foto's. Deze stukken gaan niet gepaard van een inventaris, noch van enige vertaling.

De verwerende partij legt in een aanvullende nota volgend document neer: "COI FOCUS. Irak. De veiligheidssituatie in Irak" van 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de weigeringsbeslissing

Het CGVS komt in de bestreden beslissing tot het besluit dat aan de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit oordeel steunt op de volgende redengeving:

(i.) verzoeker legde bedrieglijke verklaringen af over de verdwijning van zijn broers en de contacten met zijn broers en zijn vader:

1. hij verklaarde tijdens het eerste en tweede gehoor dat hij van zijn broers gescheiden raakte bij het vertrek van Turkije naar Griekenland op 11 augustus 2015, en dat hij daarna niets meer van hen hoorde (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 20). Bij het derde gehoor verklaarde hij dat zijn oom een maand eerder liet weten dat zijn broers werden opgepakt door de grenspolitie en enkele dagen hadden vastgezeten maar dat ze daarna vrij in Turkije verbleven (CGVS III, p. 2-3). Dit herhaalde hij tijdens het vierde gehoor (CGVS IV, p. 4-6). Uit verzoekers activiteiten op *Facebook* en die van zijn broers bleek dat zij sinds zijn vertrek uit Irak voortdurend met elkaar contact hielden. Na dit eerst ontkend te hebben, erkende verzoeker, na overleg met zijn advocaat, dat hij niet de waarheid had verteld. Hij verklaarde dat zijn broers weliswaar enkele dagen hadden vastgezeten in Turkije, maar dat hij daarna contact met hen had (CGVS IV, p. 11);
2. gewezen op het frequente contact met zijn vader, waarvan hij eerder verklaarde dat dit erg sporadisch was en enkel via zijn oom (CGVS I, p. 5, 6, CGVS III, p. 4, 8), omdat zijn ouders geen internetverbinding hadden (CGVS III, p. 4), gaf verzoeker toe daarover te hebben gelogen (CGVS IV, p. 12). De *Facebook*-pagina's van verzoeker en zijn gezinsleden zetten aan tot twijfel over zijn relaas. Uit de profielen van zijn broers blijkt niet dat zij Irak zouden hebben verlaten. Ondanks verzoekers bewering dat het gaat om oude profielen, blijkt dat deze profielen onder hun eigen naam nog zeer actief zijn. D. plaatst daarenboven voortdurend foto's van zichzelf in militair uniform, en verzoekers verklaring, dat deze foto's allemaal stammen uit de twee of drie maanden dat hij soldaat was in 2014 (CGVS IV, p. 7, 12), is weinig aannemelijk. Bovendien plaatste hij 9 september 2015 een foto van zichzelf bij een bezoek aan het schrijn van Musa ibn Jafar al Kazim, dat zich bevindt in Al Kadhimiya, Bagdad, hetgeen erop wijst dat hij zich toen in Bagdad bevond, en op 8 augustus 2015 – de dag waarop zij zouden zijn vertrokken – enkele foto's van verzoekers nichtje. Op 13 augustus 2015 – twee dagen nadat verzoeker uit Turkije vertrok en hij zijn broers zou zijn verloren – plaatste hij nogmaals een foto, hoewel hij volgens zijn verklaringen enkele dagen werd opgesloten in Turkije (CGVS IV, p. 11). Ook blijkt dat de foto's van verzoekers kinderen en de kinderen van M. en D. in dezelfde tuin werden getrokken en dat deze op verschillende momenten tussen april 2016 en oktober 2016 werden geplaatst op de *Facebook*-pagina's van verzoeker, zijn broers en zijn

vader. Volgens zijn verklaringen – nadat hij een foto van D. met één van de kinderen had gezien – werden deze foto's gemaakt toen zijn familie zich in Erbil bevond voor een medische behandeling van zijn vader (CGVS IV, p. 11, 22-23). Ook D. zou toen naar Erbil zijn gereisd. Niet alleen legde verzoeker voor deze reis naar en de behandeling in Erbil geen begin van bewijs voor; ook bleek dat verzoeker, voordat hij de foto van D. had gezien, verklaarde dat noch D., noch M. sinds hun vertrek naar Irak waren teruggekeerd (CGVS IV, p. 7). Aldus blijkt dat verzoeker poogde het CGVS te misleiden met zijn verklaringen;

3. verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij en zijn familie daadwerkelijk een ernstige vrees hebben. Verzoeker werd viermaal uitgenodigd voor een gehoor en stond in contact met zijn vader; toch poogde hij niet bij zijn vader extra informatie te bekomen over de fraudezaak die hij aan het licht bracht, de bedreigingen hierdoor, en het lot van zijn collega's. Verzoeker antwoordde telkens dat hij niet op de hoogte was van de details en dat dit aan zijn vader moest worden gevraagd (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 5-9, 12-13, CGVS III, p. 5-6) en dat hij niet wist wat hij hem zou moeten vragen. Aan het einde van het laatste gehoor werd duidelijk opgesomd welke vragen hij zijn vader kon stellen en dat hij zijn antwoorden schriftelijk aan het CGVS kon bezorgen (CGVS IV, p. 23-24). Verzoeker gaf hier geen gevolg aan. Dat hij zich niet verder informeerde over de vervolging door sjiiitische milities, getuigt van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Er kan worden verwacht dat de verzoeker om internationale bescherming zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat het het werk van zijn vader betreft, doet hieraan geen afbreuk, aangezien dit precies de aanleiding was voor de ingeroepen vervolging;
4. in de antwoorden die verzoeker wél kon geven, was er een opvallende tegenstrijdigheid. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste gehoor dat Mohammed, de ondervoorzitter van de commissie die het rapport opstelde, een dag of twee na het incident met zijn vader werd vermoord (CGVS I, p. 15). Bij het vierde gehoor verklaarde hij echter dat de moord op Mohammed gebeurde twee of drie dagen vóór het incident met zijn vader (CGVS IV, p. 19);
5. hoewel het zijn vader is die in de eerste plaats werd gevisieerd, verliet deze Irak pas meer dan een jaar na verzoeker en zijn broers. Hij zou zelfs na zijn behandeling in Erbil zijn teruggekeerd naar Bagdad (CGVS IV, p. 23);
6. dat verzoekers vader intussen toch in Turkije zou verblijven, en dat ook zijn broers zich daar zouden bevinden, wordt door verzoeker op geen enkele manier aangetoond – ondanks de uitdrukkelijke vraag tijdens het laatste gehoor. Medische en juridische documenten die zijn oom hem zou hebben bezorgd en die hij zou zijn verloren bij de verhuis naar het gesloten centrum van Brugge, heeft hij evenmin ingediend (CGVS IV, p. 15-16, 23-24). Zelfs de beschieting van verzoekers huis werd op geen enkele manier aangetoond. Verzoeker diende weliswaar een rapport van de politie in over dit incident, maar het betreft hier slechts een kopie van het document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat nagemaakte versies van dergelijke documenten op eenvoudige wijze kunnen worden bekomen. De foto's die verzoeker zou hebben ontvangen van zijn huis, heeft hij, ondanks de vraag van het CGVS, niet neergelegd (CGVS IV, p. 24);
7. de ontvoering van verzoeker in januari of februari 2011 door leden van het El Mehdi leger (CGVS I, p. 19, CGVS II, p. 15-19), dateert van meer dan vier jaar voor zijn vertrek uit Irak. Dit kan dan ook bezwaarlijk als zijn directe vluchtaanleiding kunnen worden beschouwd. Hij zou vlak na zijn vrijlating zou zijn gevlucht, maar keerde zeven maanden later terug naar Bagdad, waar hij vervolgens nog vier jaar in het ouderlijk huis verbleef zonder te worden lastiggevallen (CGVS II, p. 19). Hij maakt niet aannemelijk dat hij actueel nog risico loopt om door het El Mehdi-leger te worden vervolgd omwille van zijn werk voor de Amerikanen. Bovendien legt hij van dit werk geen enkel begin van bewijs neer;
8. de voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, de kopie van het paspoort, kopies van de woonstkaart, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vader, kopies van de identiteitskaarten van zijn vrouw en zijn zoon H. en de kopie van een geboortecertificaat van zijn zoon A. bevestigen slechts hun identiteit. De kopie van de badge van zijn vader van de *district council* Al Adhamiya en de kopie van de badge van zijn vader van *Baghdad Provincial Council* bevestigen de publieke functies, die op zich niet in twijfel worden getrokken. De kopies van twee versies van het rapport van de commissie van zijn vader houden niet het bewijs in van de gevolgen die ze volgens hem hadden, ook kan de authenticiteit ervan onmogelijk worden nagegaan. De aangifte bij de politie van de aanval op zijn huis heeft geen bewijswaarde. De verschillende foto's van zijn vader kunnen geen uitsluitsel geven wat betreft het moment en de reden dat hij zijn onderbeen is verloren.

b. Beoordeling

Verzoeker voert aan dat het “*hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij m.b.t. gebeurtenissen t.a.v. zijn vader en zijn broers niet voor elk feit een verklaring kan geven.*” Op geen enkele wijze biedt verzoeker hiermee een aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen met betrekking tot het contact met zijn broers. Hij betwist ook niet dat hij zelf erkende hierover niet de waarheid te hebben gesproken. Ook over de frequentie van het contact met zijn vader gaf verzoeker toe te hebben gelogen. Verzoeker betwist evenmin dat uit de *Facebook*-profielen geenszins blijkt dat zijn broers Irak zouden hebben verlaten.

Uit de profielfoto's van zijn broer D. blijkt geenszins dat deze Irak zou hebben verlaten op het tijdstip dat verzoeker voorhoudt. Deze gegevens zijn wel degelijk in strijd met verzoekers verklaringen.

Waar hij aanvoert dat het allesbehalve evident is om bij een getraumatiseerd familielid doorgedreven vragen te stellen, beperkt verzoeker zich ook tot bijzonder vage beweringen. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook niet dat hij er op het CGVS op gewezen zou hebben dat zijn vader psychisch niet in staat zou zijn om meer informatie te geven, doch bleek enkel dat verzoeker verklaarde dat dit rechtstreeks aan zijn vader moest worden gevraagd. Op het einde van het interview van 5 januari 2017 (CGVS 4, p. 23) werd verzoeker verzocht om binnen de vijf dagen de berichten van zijn oom op *Facebook* over te maken, de documenten die daarbij waren, het medisch document en het document van de rechter, bewijzen dat zijn familie in Turkije is en dat zijn broers daar al lang zijn, foto's van zijn huis, bewijzen van de medische behandelingen van zijn vader in Erbil, bijkomende uitleg over het werk van zijn vader, de fraude die plaatsvond en de gevolgen die dit heeft gehad voor zijn vader en zijn collega's. Verzoeker verklaarde dat hij dit duidelijk begreep en maakte geen bezwaren. Met de vage bewering *post factum*, dat zijn vader getraumatiseerd is, biedt verzoeker geen verklaring waarom hij deze specifieke elementen, hiertoe uitgenodigd, niet kon voorleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een aantal documenten bij zijn verhuis naar het gesloten centrum in Brugge is verloren, gaat hij eraan voorbij dat niet enkel dit document werd verloren, maar dat hij ook naliet andere bewijsstukken voor te leggen, zoals het bewijs dat zijn broers zich in Turkije zouden bevinden en foto's van de beschieting van zijn huis. De loutere verklaring dat verzoeker bepaalde medische en juridische documenten zou zijn verloren, staat de vaststelling dat verzoeker geen bewijs krachtige documenten heeft neergelegd, geenszins in de weg.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker de motieven met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het precieze tijdstip van de moord op M. niet betwist of weerlegt. Evenmin weerlegt verzoeker de pertinente opmerking dat zijn vader, degene die in de eerste plaats werd gevisieerd, Irak pas meer dan een jaar later verliet en dat hij zelfs na zijn behandeling in Erbil terugkeerde naar Bagdad. Verder weerlegt verzoeker ook niet dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker actueel nog het risico loopt om door het EI Mehdi-leger te worden vervolgd omwille van zijn werk voor de Amerikanen.

De door verzoeker in een aanvullende nota neergelegde documenten wijzigen hier niets aan. Vooreerst blijkt een kopie van deze stukken zich reeds in het administratief dossier te bevinden, zodat het gaat om stukken die reeds werden beoordeeld door het CGVS. Er wordt geen vertaling bij deze stukken gevoegd overeenkomstig artikel 8 van het PR RVV. Ook beperkt verzoeker zich in zijn aanvullend schrijven tot het verwijzen naar “*bijkomende bewijsstukken inzake problemen dewelke de familie van cliënte heeft ondergaan*” zonder de minste verdere duiding. De Raad acht het dan ook niet duidelijk wat verzoeker tracht aan te tonen met deze bijkomende stukken, noch op welke wijze dit een ander licht kan werpen op de hierboven besproken motieven.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont, waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (*cf.* punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen

werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroom heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het

HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT